

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/99/2020
Identifikačné číslo spisu: 1018200026
Dátum vydania rozhodnutia: 25. mája 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1018200026.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a z členiek senátu JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. a Mgr. Kristíny Babiakovej, v právnej veci žalobcu: ADC MEDIA a.s., so sídlom Miléniová 43, Vozokany, IČO: 36 564 168, zast.: VIRE law & consulting s.r.o., so sídlom Sasinkova 12, Bratislava, proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102285016/2017 zo dňa 02.11.2017, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/5/2018-120 zo dňa 27. mája 2020, takto

r o z h o d o l :

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania.

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh administratívneho a súdneho konania

1. Správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu zameranú na oblasť DPH za zdaňovacie obdobie júl 2014 a po rozsiahlom dokazovaní, závery ktorého boli zhrnuté v Protokole z daňovej kontroly č. 100384741/2017 zo dňa 2.3.2017 dospel k záveru o nevzniknutí uplatneného nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dôvodu, že v prípade faktúry vystavenej spoločnosťou Navi Logistik s.r.o. za dodanie tovaru 138 ks kotúčových pásov papiera na výrobu polygrafických výrobkov nebolo preukázané dodanie dodávateľom uvedeným na faktúre. V zodpovedajúcom rozsahu nedošlo k naplneniu hmotnoprávnej podmienky pre odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „zákon o DPH“), keď daň deklarovaná na spornej faktúre vystavenej pre žalobcu sa stala splatnou iba z titulu uvedenia na daňovom doklade (§ 69 ods. 5 zákona o DPH), nie však z titulu skutočného obsahu právneho úkonu

obsiahnutého v ustanovení § 19 ods. 2 zákona o DPH nebolo preukázané, že plnenie, hoci bolo uskutočnené, bolo realizované deklarovaným dodávateľom. Tvrdeným dodávateľom preto nemohla vzniknúť daňová povinnosť podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH, čo následne znamená, že právo na odpočítanie dane v zmysle § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH nemohlo vzniknúť ani žalobcovi.

2. Daňový úrad Bratislava (ďalej aj ako „správca dane“) rozhodnutím č. 101610275/2017/9104401/Kub zo dňa 21. júla 2017 podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (ďalej aj ako „Daňový poriadok“) za zdaňovacie obdobie júl 2014 neuznal uplatnený nadmerný odpočet DPH v sume 296 526,30 eur, upravil ho na sumu 281 253,26 eur, čo predstavuje korekciu o sumu vyrubenej dane 15.273,04 Eur. Žalovaný v odvolacom konaní rozhodnutím č. 102285016/2017 zo dňa 2. novembra 2017 potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni ako vecne správne.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) preskúmajúci napadnuté rozhodnutie na základe všeobecnej správnej žaloby rozsudkom č.k. 2S/5/2018 - 120 zo dňa 27. mája 2020 postupom podľa § 191 ods. 1 písm. e/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako „SSP“) v spojení s § 191 ods. 3 písm. a/ SSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. 102128223/2018 zo dňa 25. októbra 2018 ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 101610275/2017/9104401/Kub zo dňa 21. júla 2017 a vec vrátil prvostupňovému správne mu orgánu na ďalšie konanie.

4. V odôvodnení rozsudku správny súd uviedol, že z administratívneho spisu mal za preukázané uzatvorenie zmlúv o spolupráci medzi žalobcom a spoločnosťami NAVI GRAF s.r.o., NAVIGRAF GROUP s.r.o. a Navi Logistik s.r.o., súvisiacich s preverovanými dodávkami. Správca dane za účelom preverenia zdaniteľných obchodov predvolal uvedené daňové subjekty a získal odberateľskú faktúru č. 201407001 (odberateľom bol žalobca) spolu s dodaciami a prepravnými dokladmi. Dodávateľom tovaru (papieru na výrobu polygrafických výrobkov) od výrobcu (Norske Skogindustrier ASA, Nórsko) mala byť maďarská spoločnosť Danubia Web Kft., pôsobiaca prostredníctvom dodávateľa žalobcu Navi Logistik s.r.o., ktorý na základe zmluvy zabezpečoval účinnú súčinnosť pri dodaní papiera žalobcovi. Z medzinárodnej výmeny informácií pre daňové orgány vyplynulo, že maďarská spoločnosť Danubia Web Kft. sídli na virtuálnej adrese, so správcou dane nespupracuje, je nekontaktná, doklady nepredkladá. Intrakomunitárne nadobudnutie tovaru maďarská spoločnosť Danubia Web Kft. priznala, avšak bez predloženia súhrnného výkazu. Na takýchto zisteniach správca dane aj žalovaný založil svoj záver o tom, že počas daňovej kontroly žalobca nepreukázal nadobudnutie tovaru dodávateľom Navi Logistik s.r.o. a že že tovar bol žalobcovi skutočne dodaný dodávateľom deklarovaným na predloženej dodávateľskej faktúre, čím bolo preukázané nesplnenia podmienky pre vznik práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa zákona o DPH. Na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia všetkých dôkazov vo vzájomnej súvislosti v súlade s § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane dospel k záveru, že žalobca počas daňovej kontroly nepreukázal nadobudnutie tovaru dodávateľom Navi Logistik s.r.o., t. j. že tovar bol skutočne dodaný dodávateľom deklarovaným na predloženej dodávateľskej faktúre č. 201407001 zo dňa 15.07.2014, čím žalobca nesplnil podmienku práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o DPH“).

5. K vyhodnoteniu tejto skutočnosti správny súd poukázal na to, že výber dôveryhodných obchodných partnerov je primárnou záležitosťou daňového subjektu, ktorý je zodpovedný za dôsledky svojich rozhodnutí, keď znalosť obchodných partnerov nie je nadštandardnou požiadavkou správcu dane, ale základným predpokladom riadneho obchodného styku. V záujme predchádzania právnej neistote a v záujme uzatvárania jasných a korektných záväzkových vzťahov, je povinnosťou každej zmluvnej strany dbať o to, aby sa pri úprave zmlúv odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov (§ 43 OZ), to zahŕňa i povinnosť overiť si informácie a skutočnosti ohľadne svojho obchodného partnera. Inak sa napr. aj v podnikateľskej sfére, následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do právnych vzťahov s inými právnymi subjektmi prejavia vo forme znášania väčšieho podnikateľského rizika, ktoré samozrejme zahŕňa aj následky vyplývajúce zo správnych konaní vedených v súvislosti s podnikateľskou činnosťou tej-ktorej zmluvnej strany (napríklad uznesenie Ústavného súdu SR č. k.

IV. ÚS 104/2012-89 zo dňa 1.3.2012, rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf/25/2011 zo dňa 27.10.2011, sp. zn. 4Sžf/25/2011 zo dňa 13.9.2011 a sp. zn. 2Sžf/42/2012 zo dňa 18.4.2013).

6. Pripomenul však, že daňové subjekty, ktoré prijímú všetky opatrenia, ktoré je možné dôvodne od nich požadovať na zabezpečenie, aby ich plnenia neboli poznačené podvodom, bez ohľadu na to, či ide o podvod vo vzťahu k DPH alebo iné podvody, musia mať možnosť spoľahnúť sa na zákonnosť týchto plnení bez toho, aby riskovali, že stratia svoje právo na odpočet DPH zaplatenej na vstupe (rozsudok v spojených veciach C-439/04, C-440/04 Axel Kittel a Recolta Recycling, bod 51; vo veci C-384/04, bod 33).

7. Vo vzťahu k rozloženiu dôkazného bremena uviedol, že v daňovom konaní platí zásada, že daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov ním vedených, avšak nie je možné od daňového subjektu požadovať preukázanie skutočností, na ktorých sa sám nepodieľal s následnou satisfakciou v podobe stanovenia výsledku zo strany správcu dane, že „daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno“. Daňový subjekt vyčerpá vlastné dôkazné bremeno, ak disponuje existenciou materiálneho plnenia, má tomu zodpovedajúcu faktúru a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny dodaných služieb a tovarov od určitého dodávateľa. Na preukázanie opaku, v dôsledku skutočností, ktoré nastali u platiteľovho dodávateľa a jeho subdodávateľov, znáša dôkazné bremeno i dôkaznú núdzu správca dane. Plnenia, ktoré nie sú samé osebe poznačené podvodom vo vzťahu k DPH, predstavujú dodávku tovarov uskutočnenú osobou podliehajúcou dani konajúcou ako takou a hospodársku činnosť v zmysle čl. 2 bodu 1, čl. 4 a čl. 5 ods. 1 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17.5.1977, ak spĺňajú objektívne kritériá, a to bez ohľadu na úmysel iného subjektu ako dotknutého platiteľa dane, ktorý je súčasťou rovnakého dodávateľského reťazca, a/alebo prípadnú podvodnú povahu iného plnenia, o ktorej tento platiteľ nevedel alebo nemohol vedieť, ktoré je súčasťou tohto reťazca a ktoré predchádza alebo nasleduje po plnení uskutočnenom platiteľom (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf 1/2011 zo dňa 15.3.2011, rozsudky Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-354/03 Optigen, C-355/03 Fulcrum Electronics a C-484/03 Bond House).

8. Poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax súdov rešpektujúcu záver, že daňový orgán nie je oprávnený zamietnuť právo na odpočet dane z dôvodu, že sa zdaniteľná osoba neubezpečila, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar, na základe ktorej sa požaduje vykonanie nároku na odpočet dane, spĺňala podmienky zdaniteľnej osoby, že disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať a že si splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, alebo z dôvodu, že uvedená zdaniteľná osoba nemá okrem danej faktúry iné dokumenty, ktorých povaha by preukazovala, že uvedené podmienky boli splnené (rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-80/11 zo dňa 21.6.2012, Mahagében, čl. 51).

9. Správny súd uviedol, že žalovaný aj správca dane vo svojich rozhodnutiach (okrem iného) dospeli k záveru, že v konaní (daňovou kontrolou) bolo preukázané, že obchod deklarovaný žalobcom ako titul na zdaniteľné plnenia, z ktorých mu vznikol nárok na odpočítanie DPH, neprebehol deklarovaným spôsobom, žalobca nepreukázal jeho reálnosť, neunesol dôkazné bremeno. Uvedené tvrdenia boli daňovými orgánmi konštatované na základe toho, že žalobca a ani jeho dodávateľ nepreukázali nakladanie s tovarom - presnejšie, oprávnenie dodávateľa žalobcu nakladať s tovarom ako vlastným. Na druhej strane správca dane ani žalovaný nespochybňujú existenciu tovaru, jeho dodanie žalobcovi, platbu zaň ani jeho prepravu a spôsob prepravy. V danej súvislosti správny súd poukázal na ods. 58 a 59 svojho rozsudku ako aj na všeobecne známu judikatúru Súdneho dvora EÚ zaoberajúcu sa výkladom záväzných dokumentov EÚ v oblasti spoločného systému DPH (rozsudok vo veci C-80/11 zo dňa 21.6.2012, Mahagében a Dávid; rozsudok vo veci C-285/11 zo dňa 6.12.2012, Bonik; rozsudok vo veci C-18/13 zo dňa 13.2.2014, Maks Pen, atď.).

10. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 zo dňa 21. júna 2012, v ktorom súdny dvor prejudiciálne sa vyjadruje k výkladu smernice Rady č. 2006/112/ES

o spoločnom systéme DPH vyslovil právny názor, že článok 167, článok 168 písm. a), článok 178 písm. a) a článok 273 smernice 2006/112 sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštatnej praxi, v zmysle ktorej daňový úrad zamietne právo odpočítať dan' z dovodu, že sa zdaniteľná osoba neubezpečila, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar, na základe ktorej sa požaduje vykonanie na roku na odpočet dane, splnila podmienky zdaniteľnej osoby, že disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať a že si splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, alebo z dovodu, že uvedená zdaniteľná osoba nemá okrem danej faktúry iné dokumenty, ktorých povaha by preukazovala, že uvedené podmienky boli splnené, napriek tomu, že vecne a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112 boli splnené a že zdaniteľná osoba nedisponovala informáciou, ktorá by ju oprávňovala predpokladať vznik nezaškonnosti alebo daňového podvodu na strane uvedenej vystaviteľ faktúry. Nemožno teda sankcionovať daňový subjekt v podobe zamietnutia práva odpočítať DPH zaplatenú na vstupe len z dôvodu, že hoci sa dodanie tovaru (poskytnutie služby) nerozporuje, zo strany daňového orgánu dôjde k zisteniu, že sa daňový subjekt neubezpečil inak ako vzhľadom na konkrétne okolnosti adekvátnym spôsobom, že jeho dodávateľ spĺňa podmienky byť zdaniteľnou osobou, že táto osoba disponovala predmetným tovarom (napr. ako nespochybniteľný vlastník), že bola schopná ho dodať (vzhľadom jej materiálne alebo personálne podmienky) a že si splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH na výstupe. Taktiež nemožno sankcionovať daňový subjekt v podobe zamietnutia práva odpočítať DPH zaplatenú na vstupe len z dôvodu, že daňový subjekt nemá okrem faktúry iné dokumenty, ktorých povaha by preukazovala, že vyššie uvedené podmienky boli splnené. Za predpokladu, že vecne a formálne podmienky vzniku práva na odpočet DPH boli splnené, predovšetkým, že dodanie tovaru alebo poskytnutie služby bolo skutočne zrealizované (existuje), nemožno právo na odpočet DPH zamietnuť, ak daňový orgán nepreukáže, že daňový subjekt vedel alebo mal vedieť o možnej nezaškonnosti alebo daňovom podvode na strane jeho dodávateľa alebo iných predchádzajúcich alebo nasledujúcich článkov obchodného reťazca.

11. Vo vzťahu k argumentácii daňových orgánov týkajúcej sa nepreukázania vlastníctva k spornému tovaru dodávateľa tovaru, ktorá bola ovplyvnená aj nekontaktnosťou subjektu predchádzajúceho v predmetnom reťazci správny súd poukázal na právny názor vyslovený súdnym dvorom v spojených veciach C-439/04 (Axel Kittel) a C-440/04 (Recolta Recycling). V jeho zmysle v prípade, že dodávka bola uskutočnená platiteľom dane, ktorý nevedel alebo nemohol vedieť, že dotknuté plnenie bolo súčasťou podvodu spáchaného predávajúcim, sa článok 17 šiestej smernice má vykladať v tom zmysle, že bráni pravidlu vnútroštatného práva, podľa ktorého zrušenie kuúpnej zmluvy podľa vnútroštatného občianskeho práva postihujúceho túto zmluvu absolútnou neplatnosťou ako zmluvu, ktorá je v rozpore s verejným poriadkom pre nezaškonný dovod na strane predávajúceho, má za následok stratu práva na odpočet DPH zaplatenej týmto platiteľom dane. V tejto súvislosti je nepodstatná otázka, či táto neplatnosť vyplýva z podvodu vo vzťahu k DPH, alebo z iných podvodov.

12. Správny súd poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora EÚ zmysle ktorej zdaniteľná osoba si nemôže odpočítať DPH, ktorá je uvedená na faktúrach vystavených dodávateľom v prípade, ak sa preukáže, že hoci bolo dodanie uskutočnené, v skutočnosti nebolo vykonané ani dodávateľom, ani jeho subdodávateľom (napríklad preto, že títo nedisponovali potrebnými zamestnancami, hmotnými prostriedkami a aktívami, že náklady na poskytnutie plnenia neboli zaznamenané v ich účtovníctve a totožnosť osôb, ktoré podpísali niektoré dokumenty ako dodávatelia, sa ukázala ako nejasná), avšak až za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že táto skutočnosť predstavuje podvodné konanie a ak sa preukáže, že vzhľadom na objektívne skutočnosti predložené daňovými úradmi zdaniteľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce právo na odpočet dane bolo súčasťou podvodu, pričom prislúcha vnútroštatnému súdu túto skutočnosť overiť.

13. Na záver správny súd uviedol, že podvodné konanie (dodávateľa daňovníka) nemožno vopred vždy predvídať. Až následne možno podvedenému vytknúť nedôslednosť (nepozornosť). Je potrebné a žiadúce, aby daňový subjekt vynaložil všetku snahu na minimalizovanie rizika podvodu v obchodných vzťahoch. Správca dane ani žalovaný sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadali tým, že žalobca si

mal overovať dôveryhodnosť dodávateľskej spoločnosti ako aj ostatných do procesu nákupu predmetného tovaru zainteresovaných spoločností. Dôkazné bremeno, že u daňového subjektu došlo k podvodnému konaniu, je však na správcovi dane, resp. orgánoch činných v trestnom konaní. Žalobcovi ako daňovému subjektu zákon nedáva právne prostriedky na sledovanie obstarávacích procesov svojich dodávateľov. Skutočnosť, či žalobca ako daňový subjekt vedel, alebo mohol vedieť, že sa prijatím plnenia bude podieľať na plnení, ktoré je spojené s daňovým únikom, je dôkazným bremenom správcu dane. Okruh kritérií, z ktorých sa zisťuje úmysel a vedomosť daňového subjektu stanovuje a dokazuje správca dane, pričom musia byť aplikované v rozumnej miere, ktorú možno predpokladať v obvyklom obchodnom styku daňových subjektov (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2010 zo dňa 19.8.2010).

14. Podľa názoru správneho súdu daňové orgány v štádiu rozhodovania nedisponovali dôkazmi, na základe ktorých by boli oprávnené tvrdiť, že by žalobca bol aktívnym účastníkom daňového podvodu, alebo, že by páchatelom podvodu pomáhal, pričom na základe žiadnych právne relevantných dôkazov nebol preukázaný vzťah žalobcu k zámeru získať v rámci súvisiacich dodávok medzi účastníkmi reťazca firiem nenáležitú daňovú výhodu, na základe čoho by daňovým orgánom aj správneho súdu prináležalo odmietnuť žalobcovi priznanie práva na odpočet DPH.

15. Na základe uvedeného správny súd dospel k záveru, že daňové orgány oboch stupňov nedostatočne zistili skutkový stav na riadne posúdenie veci a ich rozhodnutia sú z tohto dôvodu predčasné a trpia vadou nezákonnosti, čo vedie k ich zrušeniu podľa § 191 ods. 1 písm. e/ SSP v spojení s § 191 ods. 3 písm. a/ SSP a k vráteniu veci orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

16. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal podľa § 167 SSP nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

II.

Argumentácia účastníkov v kasačnom konaní

17. Proti rozsudku správneho súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

18. Žalovaný zastáva názor, že sa v odôvodnení vydaného rozhodnutia vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie rozporného zdaniteľného obchodu, ktorý bol predmetom fakturácie. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie dane je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených žalobcom, ale aj zo zistení, či pri predložených dokladoch neabsentuje materiálny podklad. Nie je však povinnosťou správcu dane preukázať, od ktorého iného dodávateľa žalobca tovar v skutočnosti prevzal alebo akým spôsobom ho získal, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú žalobcove tvrdenie o tom, že predmetný tovar mu bol dodaný ním uvádzanou spoločnosťou.

19. Žalovaný má rovnako za to, že výber dôveryhodných obchodných partnerov je primárnou záležitosťou žalobcu, ktorý je zodpovedný za svoje rozhodnutia. Znalosť obchodných partnerov nie je nadštandardnou požiadavkou správcu dane, ale základným predpokladom riadneho obchodného styku.

20. Žalovaný dôvodil, že na dodacích listoch a k nim prislúchajúcich prepravných dokladoch je uvedená ako príjemca maďarská spoločnosť Danubia Web Kft., Balzac utca 8-10, H- 1191, Budapest, ako dodacia adresa je uvedená spoločnosť NAVI GRAF s.r.o., Milleniova 43, 925 05 Vozokany a tovar vraj prijala spoločnosť Navi Logistik s.r.o. Žalovaný uviedol, že spoločnosť Danubia Web Kft. Podľa zistení maďarskej finančnej správy je nekontaktná, so správcom dane nespolupracuje a doklady nepredkladá, spoločnosť NAVI GRAF s.r.o. bola dobrovoľne vymazaná dňa 23. augusta 2016,

rovnako ako spoločnosť Navi Logistik s.r.o. dňa 20. augusta 2016 a ich nástupcom sa stala spoločnosť MajLanko SK TRADE s.r.o. Čenkovce 141, 930 39 Čenkovce, ktorá na výzvy správcu dane na predloženie dokladov a súvisiacich dôkazov o uskutočnení nadobudnutia tovarov za zdaňovacie obdobie júl 2014 nereagovala.

21. Žalovaný tiež poukázal na skutočnosť, vyplývajúcu z informačného systému správcu dane, že žalobca ani pred kontrolovaným zdaňovacím obdobím júl 2014 ani po ňom nevykázal nadmerný odpočet, iba vlastnú daňovú povinnosť. Vo vzťahu k rozloženiu dôkazného bremena poukázal napríklad na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf/24/2012 a uznesenie ÚS SR III. ÚS 401/09-17, z ktorých vyplýva, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, nakoľko si tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Faktúra, hoci obsahuje všetky formálno-právne náležitosti, je z hľadiska nároku na odpočítanie dane z pridanej hodnoty použiteľná len vtedy, ak v nej uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Ak správca dane pri preverovaní uvedených písomných dokladov, hoci aj v rámci daňovej kontroly, preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených platiteľom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a je opäť na platiteľovi, či vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane.

22. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že žalovaný opakovane poukazuje na rozhodnutia súdov, ktoré boli aktuálnou súdnou praxou prekonané, pričom vôbec nezohľadňuje judikatúru Súdneho dvora EÚ a eurokomformný výklad práva. Má za to, že v danom prípade boli všetky hmotnoprávne podmienky splnené a má nárok na odpočítanie dane z predmetnej transakcie v plnom rozsahu. Pokiaľ ide o preverenie svojich obchodných partnerov, uviedol, že nie je možné spravodlivo požadovať, aby žalobca, ktorý má na rozdiel od žalovaného značne oklieštené možnosti overiť si svojich obchodných partnerov, bol zodpovedný za prípady, ak sa bez svojho pričinenia ocitne v prípadnom podvodnom reťazci. Možnosti na overenie si svojich obchodných partnerov dostupných v danom čase v celom rozsahu vyčerpal. Žalovaný podľa jeho názoru neuviedol relevantné dôkazy, ktoré by naznačovali a už vôbec nie dokazovali vedomosť žalobcu o podvodnom konaní v dodávateľskom reťazci. Postupom správcu dane došlo k porušeniu princípu neutrality DPH, keď nevyplatenie nadmerného odpočtu bude pre žalobcu znamenať náklad. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 21. júna 2012 v spojených veciach C-80/2011 (Mahagében Kft.) a C-142/2011 (Péter Dávid), v ktorom bol jednoznačne vyslovený názor, že správca dane je oprávnený zamietnuť zdanieľnej osobe, v tomto prípade žalobcovi, právo odpočítať DPH za poskytnutý tovar z dôvodu, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tento tovar alebo jeden z jej poskytovateľov, sa dopustila nezákonnosti, ale len vtedy, ak správca dane objektívne preukáže, že samotná dotknutá zdanieľná osoba vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce nárok na odpočet DPH, je súčasťou daňového podvodu a v rovnakých súvislostiach sa vyjadroval ako krajský súd vo svojom rozsudku.

III.

Posúdenie kasačného súdu

23. S účinnosťou od 01. januára 2021 bola ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z. doplnená Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, ktorou bol zriadený Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (čl. 143 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). K 01. augustu 2021 prevzal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky agendu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v správnom súdnictve, vrátane prerokúvanej veci (čl. 154g ods. 4, 5 a 6 ústavy v spojení s § 101e ods. 1 a 2 a § 8a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). V súlade s rozvrhom práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2021 bola prejednávaná vec pridelená náhodným výberom na rozhodnutie senátu 3S a v kasačnom konaní je naďalej vedená pod pôvodnou spisovou značkou.

24. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v súvislosti s otázkou zohľadnenia konštantnej judikatúry NS SR pri svojom rozhodovaní konštatuje, že rozhodovaciu prax NS SR možno na účely zabezpečenia kontinuity rozhodovacej činnosti a zabezpečenia právnej istoty považovať za

rozhodovacia činnosť kasačného súdu. V tejto súvislosti považuje aj vo vzťahu k aplikácii § 464 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) za rozhodujúce, že odo dňa 01. augusta 2021 došlo k prechodu kompetencií zo správneho kolégia NS SR na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (kompetenčná kontinuita). V súlade s princípom právnej istoty a legitímnych očakávaní založených aj na ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít [§ 5 ods. 1 SSP v spojení s čl. 2 ods. 1 až 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov], je kasačný súd viazaný doterajšou rozhodovacou činnosťou správneho kolégia NS SR.

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ SSP v spojení s § 438 ods. 2 SSP, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 SSP a § 444 SSP), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP a § 57 SSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, § 441 SSP a § 453 SSP a postupom podľa § 455 SSP bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

26. Predmetom konania pred kasačným súdom je rozhodnutie o podanej kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku správneho súdu, ktorým správny súd zrušil rozhodnutie, ktorým žalovaného potvrdzujúce rozhodnutie správca dane vo veci uznania nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2014 na základe neuznania preukázania dodania tovaru fakturovaného faktúrou č. 201407001 od tvrdeného dodávateľa Navi Logistik s.r.o. .

27. Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

28. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

29. Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovaru a služieb, ktorú použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

30. Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

31. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pri tom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

32. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

33. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencie a záznamov, ktoré je povinný viesť.

34. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

35. Účelom daňovej kontroly a následného daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu a na tento účel daňový poriadok zakotvuje systém oprávnení a prostriedkov daňových orgánov. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, Daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu. Úlohou daňových orgánov však nie je výhradne ochrana fiškálnych záujmov štátu, ale zároveň sú povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. Zásada zákonnosti daňového konania totiž predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov. Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň.

36. Kasačný súd viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti konštatuje, že žalovaný sa obmedzil na spochybňovanie záverov správneho súdu vzťahujúcich sa na dodávku tovaru fakturovaného fa 100384741/2017 od dodávateľa Navi Logistik, s.r.o., konkrétne preukázanie, že tento tvrdený dodávateľ vôbec nadobudol tovar, čo je podmienka toho aby ho mohol následne dodať žalobcovi. Mal za to, že vo vzťahu k tomuto dodávateľovi žalobca neunesol dôkazné bremeno a zároveň nepreukázal dodržanie dostatočnej miery obozretnosti pri výbere a preverovaní obchodného partnera.

37. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní, dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane vykonáva a vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach, dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácii relevantných ustanovení.

38. Daňový subjekt má v daňovom konaní dve základné povinnosti: povinnosť tvrdiť a povinnosť svoje tvrdenia dokázať. Formálne sa obe tieto povinnosti realizujú tak, že daňový subjekt podá riadne vyplnené daňové priznanie (povinnosť tvrdiť), pričom spolu s ním predloží správcovi dane písomné doklady, ktoré je podľa právnych predpisov povinný viesť (dôkazná povinnosť).

39. Ak však správca dane pri preverovaní uvedených písomných podkladov po prechode dôkazného bremena preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, potom možno konštatovať, že správca dane splnil svoju dôkaznú povinnosť a v takom prípade je opäť len na daňovom subjekte, či predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov vyvráti spochybnenie jeho pôvodných dôkazov správcom dane. Týmto spôsobom dochádza v procese dokazovania v daňovom konaní k presúvaniu dôkazného bremena medzi správcom dane a daňovým subjektom, čo predstavuje praktické vyjadrenie kombinácie uplatňovania zásady vyhľadávacej a zásady prejednávacej (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 14. novembra 2018, sp. zn. I.ÚS 377/2018-53).

40. V tomto kontexte kasačný súd poukazuje aj na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžfk/40/2018 zo dňa 03. septembra 2019: „Daňové bremeno vzniká daňovému subjektu v okamihu, keď správca dane zákonným spôsobom a jasne vyjadrí pochybnosti o tvrdení daňového subjektu. Ak správca dane mal pochybnosti o tvrdeniach žalobcu a predložené dôkazy nemienil akceptovať, potom bol povinný túto skutočnosť taktiež doložiť dôkazmi, ktoré tvrdenia žalobcu jednoznačne vyvracajú, pričom dôkazy správcu dane musia mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť ako dôkazy predložené žalobcom.“

41. V prejednávanej veci bola pre správne posúdenie kľúčovou otázkou, či žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu deklarovanému dodaniu tovaru (tlačiarenskeho papiera) na základe faktúry č.

201407001. V prvom rade treba pripomenúť, že existencia plnenia v konaní sporná nebola, žalovaný (ani správca dane) počas celého daňového konania ako aj súdneho procesu nikdy nespochybnil existenciu tovaru a jeho použitie na podnikateľské účely. Z obsahu administratívneho spisu tiež vyplýva, že žalobca faktúru č. 201407001 uhradil. Možno teda skonštatovať, že žalobca disponuje zmluvou o spolupráci, materiálnym plnením v rozsahu predmetnej zmluvy (v konaní nespochybňované), faktúrou č. 201407001 a zároveň je preukázaná úhrada tejto faktúry.

42. Pochybnosti vznesené správcom dane, ktoré prevzal aj žalovaný v napadnutom rozhodnutí, smerujú primárne do okolností na strane dodávateľa žalobcu (Navi Logistik, s.r.o.) a jeho subdodávateľov (DANUBIA Web Kft., Norske Skogindustrier ASA).

43. Závery žalovaného týkajúceho sa priameho dodávateľa žalobcu spoločnosti Navi Logistik, s.r.o. vychádzajú v prevažnej miere z výpovede bývalého konateľa daňového subjektu L.. X. P. a ním predložených dokladov. Z jeho výpovede vyplýva, že hlavnou podnikateľskou činnosťou daňového subjektu Navi Logistik s.r.o. v zdaňovacom období júl 2014 bola preprava tovaru prevažne do Maďarska a obchodovanie s tovarom - polygrafickými výrobkami. Svedok sa ďalej vyjadril, že medzi spoločnosťami Navi Logistik s.r.o. a ADC MEDIA a.s. boli obchodné vzťahy, spoločnosť Navi Logistik s.r.o. predala spoločnosti ADC MEDIA a.s. stroje a zariadenia na polygrafickú výrobu ako aj papier a ostatné vstupné materiály do polygrafickej výroby a aj hotové polygrafické výrobky, hlavne reklamné letáky a katalógy. Z predložených dokladov vyplynulo, že na dodacích listoch a k nim prislúchajúcich prepravných dokladoch je ako príjemca uvedená spoločnosť DANUBIA Web Kft., Balzac u. 8-10, H- 1191, Budapest, ako dodacia adresa je uvedená spoločnosť NAVI GRAF, s.r.o., Milleniova 43, 92505 Vozokany a tovar prijala spoločnosť Navi Logistik s.r.o. Správca dane za účelom preverenia zdaniteľných obchodov uskutočnených medzi daňovým subjektom ADC MEDIA a.s. a spoločnosťou DANUBIA Web Kft. požiadal o medzinárodnú výmenu informácií z ktorej vyplynulo, že maďarská spoločnosť sídli na virtuálnej adrese, so správcom dane nespupracuje, je nekontaktná, doklady nepredkladá a je v zrušovacom konaní. Správca dane na základe uvedeného spochybnil nadobudnutie tovaru dodávateľskou spoločnosťou Navi Logistik s.r.o. a tým pádom spochybnil dodanie tovaru dodávateľom deklaroványm na predloženej faktúre.

44. Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci možno konštatovať, že v súvislosti s predmetným podaním daňového priznania žalobca svoje dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania splnenia podmienok vzniku nároku na odpočítanie DPH uniesol. Pokiaľ správca dane mal naďalej pochybnosti o reálnosti deklarovaneho obchodu, bolo jeho povinnosťou na základe prechodu dôkazného bremena tvrdenia žalobcu a dôkazy svedčiace v jeho prospech vyvrátiť vykonaným dokazovaním s minimálne rovnakou výpovednou schopnosťou, závažnosťou a vierohodnosťou, čo sa však nestalo.

45. Pokiaľ žalovaný poukazoval na ustálenú judikatúru súdov a Súdneho dvora EÚ zvlášť, nemožno prehliadnuť, že aj táto prechádza vývojom. Samozrejme že nič nespochybňuje povinnosť každého subjektu, uplatňujúceho si právo na odpočet DPH byť pri svojom podnikaní dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúr mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi. Vo vzťahu k záveru o nepriznaní nároku na odpočet DPH z relevantnej judikatúry SDEÚ jasne vyplýva, že treba rozlišovať medzi nepriznaním nároku na základe preukázania nedostatku hmotnoprávnej podmienky práva na odpočítanie DPH a medzi nepriznaním nároku z dôvodu preukázania existencie podvodu v súvislosti s uplatnením nároku na odpočet DPH na (Ferimet, C281/20, bod 41). K otázke prenosu dôkazného bremena medzi daňovým subjektom a správcom dane treba zmieniť aj novšiu judikatúru Súdneho dvora EÚ. Napríklad vo veci C-610/19 Vikingo, súdny dvor uviedol, že „Smernica Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty v spojení so zásadami daňovej neutrality, efektivity a proporcionality sa má vykladať v to zmysle, že bráni vnútroštátnej praxi, na základe ktorej daňový orgán zamietne zdaniteľnej osobe právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty zaplatenej za nadobudnutie tovaru, ktorý jej bol dodaný, z dôvodu, že faktúry týkajúce sa týchto nákupov nemožno považovať za hodnoverné, pretože po prvé osoba, ktorá vyhotovila faktúru, uvedený tovar nemohla z dôvodu nedostatku potrebných materiálnych a ľudských zdrojov vyrobiť ani dodať, čiže tento tovar bol v skutočnosti nadobudnutý od inej osoby, ktorej totožnosť nebola určená, po druhé neboli dodržané vnútroštátne právne predpisy v oblasti

účtovníctva, po tretie dodávateľský reťazec, ktorý viedol k uvedeným nákupom, nebol ekonomicky opodstatnený a po štvrté v prípade niektorých predchádzajúcich transakcií, ktoré boli súčasťou tohto dodávateľského reťazca, sa vyskytli nezrovnalosti. Takéto zamietnutie je možné len vtedy, ak je právne dostatočným spôsobom preukázané, že sa zdaniteľná osoba aktívne podieľala na daňovom podvode alebo vedela, alebo mala vedieť, že sú uvedené transakcie súčasťou daňového podvodu, ktorého sa dopustila osoba, ktorá vyhotovila faktúru alebo akýkoľvek iný subjekt vystupujúci na predchádzajúcom stupni uvedeného dodávateľského reťazca, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.“

46. V situácii, kedy žalobca preukázateľne disponoval materiálnym plnením následne použitým na dodávky tovarov a služieb, zo strany žalobcu došlo k úhrade fakturovanej ceny tovaru, je v súvislosti s uplatnením nárok na odpočet dane dôvodné prezumovať dobromyseľné konanie žalobcu.

47. Ako bolo vyššie uvedené, judikatúra Súdneho dvora Európskej únie pripúšťa vznik nároku na odpočet DPH u dobromyseľného daňového subjektu aj v prípade, ak existujú pochybnosti vo vzťahu k osobe dodávateľa, resp. aj v prípade, ak dodávateľ nie je stotožnený. Na tomto mieste kasačný súd, rovnako ako správny súd, poukazuje na rozhodnutia súdneho dvora v spojených veciach a Mahagében kft (C-80/11) a Pétér Dávid (C-142/11), resp. v spojených veciach Optigen Ltd (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd (C-355/03) a Bond House Systems Ltd (C-484/03), v rámci ktorých bolo ustálené, že založením systému zodpovednosti bez zavinenia sa prekračuje rozsah nevyhnutný na ochranu práv verejných financií (C-384/04, C-271/06).

48. Pokiaľ sa týka spochybnenia reálnosti nadobudnutia tovaru daňovníkom v prejednávanej veci, daňové orgány sa obmedzili iba na vyhodnotenie zistení týkajúcich sa dodávateľa žalobcu, vrátane výpovede jeho konateľa, a jeho subdodávateľov. Vo vzťahu k daňovníkovi poukázali na povinnosť prijatia opatrení, ktoré možno spravodlivo požadovať, aby sa uistil, že jeho plnenia nebudú viesť k účasti na daňovom podvode.

49. Legitímne očakávania daňových orgánov na plnení zákonných povinností daňových subjektov, ako aj legitímne očakávania daňových subjektov viažuce sa na očakávané dôsledky splnenie zákonných podmienok (napr. pre odpočítanie dane), treba vyhodnocovať vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam prípadu. V danom prípade, v nadväznosti na uvedenú judikatúru súdneho dvora, za skutkových okolností zistených správcom dane a prevzatých žalovaným, nie je možné akceptovať ako jednoznačne odôvodnený záver o tom, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal splnenie podmienok pre odpočítanie dane.

50. Kasačný súd sa preto stotožňuje so záverom a vysloveným právnym názorom správneho súdu v zmysle ktorého je potrebné, aby sa daňové orgány v novom konaní dostatočne vysporiadali s otázkou, či v zmysle platnej právnej úpravy a judikatúry súdov, vrátane Súdneho dvora EÚ, môže byť žalobcom preukázané nadobudnutie tovaru, jeho úhrada a použitie na podnikateľské účely, považované za preukázanie splnenia hmotnoprávných podmienok vzniku nároku na odpočet dane. V prípade opačného záveru budú povinné tento odôvodniť s poukazom na konkrétne skutočnosti osvedčujúce záver o vedomosti alebo účasti žalobcu na konaní ktoré možno označiť ako daňový podvod.

IV.

Záver

51. Na základe vyššie uvedených dôvodov kasačný súd konštatuje, že kasačná sťažnosť žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Kasačný súd preto kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

52. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd v zmysle § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi voči žalovanému priznal právo na náhradu

trov kasačného konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady bude rozhodnuté v zmysle § 175 ods. 2 SSP.

53. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.